

Griesmann, til hvem Hr. Delft med saa mystiske Ord havde henvist ham; og til sin Forbavselse havde han straks faaet udbetalt en større Sum alene ved at nævne sit Navn og udstede en Kvittering. Men til Trods for, at han herved for lang Tid var bleven befriet for den eneste, virkelige Sorg, han endnu kendte og anerkendte, var han gaaet utilfreds og urolig hjem. Med en Fornemmelse af paa uværdig Maade at have solgt sig havde han laaset Seddelbunkerne inde i sin Kommodeskuffe uden engang at ville eftertælle dem.

Synet af den hjemvendte Medbejler, som sad der forynget ved Jakobes Side, forbedrede ikke hans Sindsstemning. I den Sum af meget blandede Følelser, der udgjorde Pers Kærlighed til den unge Dame, var Forfængeligheden en af de mest fremtrædende; og selv et mindre mistænksomt Øje end hans vilde straks have kunnet se, at hun var ikke saa lidt optaget af Hr. Eyberts Tilbagekomst.

Den beregnede Skødesløshed, hvormed han derfor hilste paa sin Rival, kom han imidlertid til at overdrive i en Grad, saa den forfejlede sin Virkning og fik Hr. Eybert til at smile.

„Jeg tror, jeg har været saa uheldig at gøre mig den unge Mand til Fjende,“ bemærkede han paa Fransk halvhøjt til Jakobe, der — i sin Opbragthed over Pers Opførsel — undlod at svare.

Uheldigvis opfattedes Ordene ogsaa af Per, og hans Ansigt falmede. Trods gentagne Opfordringer til ham om at tage Plads blev han staaende. Selv da Ivan skød en Stol helt hen til ham, satte han sig ikke. Han anbragte blot Haanden paa dens Ryg, og i denne Stilling blev han ved at se over paa Eybert med et uforskammet Blik. Der blev nogen Uro mellem de andre. Men i det samme kom